

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2012. július 19.(*)

„Második és hatodik héairányelv – El?zetesen felszámított adó – Többlet-visszatérítés – Kamatok megfizetése – Módozatok”

A C-591/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott el?zetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2010. december 14-én érkezett, 2010. november 25-i határozatával terjesztett el? az el?tte

a Littlewoods Retail Ltd és társai

és

Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs

között folyamatban lév? eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot és A. Prechal tanácselnökök, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, Juhász E., G. Arestis, A. Borg Barthet (el?adó) és D. Šváby és M. Berger bírák,

f?tanácsnok: V. Trstenjak,

hivatalvezet?: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. november 22-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következ?k által el?terjesztett észrevételeket:

- a Littlewoods Retail Ltd és társai képviseletében D. Anderson és L. Rabinowitz QC, valamint S. Elliott barrister,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében C. Murrell, meghatalmazotti min?ségben, segít?je: D. Wyatt QC,
- a német kormány képviseletében T. Henze, K. Petersen és J. Möller, meghatalmazotti min?ségben,
- a francia kormány képviseletében G. de Bergues és N. Rouam, meghatalmazotti min?ségben,
- a ciprusi kormány képviseletében K. Lykourgos és E. Symeonidou, meghatalmazotti min?ségben,
- a holland kormány képviseletében C. Wissels, meghatalmazotti min?ségben,

- a finn kormány képviselőjében H. Leppo, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében R. Lyal és C. Soulay, meghatalmazotti minőségben,
- a f?tanácsnok indítványának a 2012. január 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en, meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelem a valamely adóalanyt az általa teljesített hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: héa) túlfizetése következtében ért anyagi kár megtérítésére vonatkozó uniós jog értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Littlewoods csoporthoz tartozó társaságok (a továbbiakban: Littlewoods) és Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs (a továbbiakban: Commissioners) között a Littlewoodsot héatúlfizetés okán ért kár megtérítése módjának tárgyában folyó jogvitában terjesztették el?.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – a közös hozzáadottértékadó-rendszer struktúrájáról és alkalmazási módjairól szóló, 1967. április 11-i 67/228/EGK második tanácsi irányelv (HL 1967. 71., 1303. o.) 8. cikke, valamint A. mellékletének 13. pontja meghatározza a héa alapját, többek között a termékértékesítés és a szolgáltatásnyújtás vonatkozásában.

4 A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EK tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; a továbbiakban: hatodik irányelv) 11. cikke C. részének (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Lemondás, visszautasítás [helyesen: felmondás, elállás, megszüntetés], illetve teljes vagy részleges nemfizetés avagy az értékesítés bekövetkezte [helyesen: az ügylet teljesítése] utáni árengedmény esetén az adóalap a tagállamok által meghatározott feltételek szerint megfelelő mértékben csökken.

A tagállamok azonban a teljes vagy részleges nemfizetés esetén eltérhetnek e szabálytól.”

Az Egyesült Királyság joga

5 A hozzáadottérték-adóról szóló 1994. évi törvény (Value Added Tax Act 1994, a továbbiakban: VATA 1994) tartalmazza a héa nyilvántartásával, beszedésével és végrehajtásával kapcsolatos rendelkezéseket, valamint különbíróság el?tti jogorvoslatot ír el?. E törvény lehet?vé teszi a Commissioners számára az adóalanyok által fizetend?, de meg nem fizetett héa behajtását, illetve ez utóbbiak számára azon megfizetett héa visszatéríttetését, amelyet nem kellett volna megfizetniük. E törvény az adóalanyok által a Commissioners számára fizetend?, valamint a Commissioners által az adóalanyoknak fizetend? összegeket terhel? kamatok megfizetésére vonatkozó rendelkezéseket is tartalmaz.

6 A VATA 1994 80. cikke ekképp rendelkezik:

„A magasabb összegben kiszabott vagy túlfizetett hea jóváírása vagy visszatérítése

(1) Amennyiben az adóalany

a) lezárult üzleti évre vonatkozóan (annak lezárultakor) héát vallott be a Commissionersnek, és

b) ennek során olyan összeget vett figyelembe áthárított adóként, amely nem esett áthárított adó alá,

a Commissioners köteles jóváírni az összeget az adóalany részére.

[...]

(1B) Amennyiben az adóalany lezárult üzleti évre vonatkozóan (annak lezárultakor) hea címén olyan összeget fizetett be a Commissioners részére, amely nem volt héaköteles, és ez nem

a) áthárított adóként elszámolt olyan összeg volt, amely nem esett áthárított adó alá, [...]

[...]

a Commissioners köteles visszatéríteni ezt az összeget az adóalanyoknak.

(2) A Commissioners e cikk alapján kizárólag erre irányuló kérelem esetén köteles jóváírni vagy visszatéríteni valamely összeget.

(2A) Amennyiben

a) e cikk értelmében, a fenti (1) vagy (1A) bekezdés szerint benyújtott kérelem alapján jóvá kell írni valamely összeget az adóalany részére, és

b) ezen összeggel szemben e törvény értelmében vagy alapján valamennyi összeg beszámítását követően fennmarad az adóalany javára valamely összeg,

a Commissioners köteles megtéríteni (vagy visszatéríteni) az adóalanyoknak a fennmaradó összeget.

[...]

(7) Az e cikkben foglaltak kivételével a Commissioners nem köteles jóváírni vagy visszatéríteni olyan, hea címén bevallott vagy megfizetett összeget, amely nem volt héaköteles.”

7 Ha a VATA 1994 80. cikke alapján benyújtott kérelemnek helyt adnak, az adóalany a túlfizetés összege után – a VATA 1994 78. cikkében foglaltak alapján kiszámított – kamatra is jogosult. E cikk a következőképpen rendelkezik:

„A hatóság által elkövetett hiba esetén fizetendő kamat

(1) Amennyiben a Commissioners által elkövetett hiba folytán valamely adóalany

a) áthárított adó címén olyan összeget vallott be, amely nem esett áthárított adó alá, és emiatt a Commissioners a 80. cikk (2A) bekezdése alapján megtérítésre (vagy visszatérítésre) köteles, vagy

b) elmulasztott a 25. cikk alapján kérelmet benyújtani olyan összeg jóváírása iránt, amelynek

jóváírását jogosult volt kérelmezni, ezért azt meg kell téríteni a számára, vagy

c) [(a fenti a) vagy b) pont hatálya alá nem tartozó esetben] olyan összeget fizetett meg hea címén, amely nem volt héaköteles, ezért azt vissza kell téríteni a számára, vagy

d) a héával kapcsolatosan az adóalanyt megillet? valamely összeget késedelmesen fizettek ki,

ha, és annyiban, amennyiben a Commissioners e cikkt?l eltekintve nem lenne köteles erre, a Commissioners e cikk rendelkezései alapján a vonatkozó id?szakra kamatot köteles fizetni az adóalany részére ezen összeg után.

[...]

(3) Az e cikk szerint járó kamatot az 1996. évi költségvetési törvény [Finance Act 1996] 197. cikke szerinti kamatmérték alapján kell fizetni. [...]"

8 A VATA 1994 78. cikke szerint fizetett kamatot az 1996. évi költségvetési törvény 197. cikke, valamint a légiközlekedési adóról és más közvetett adókról (kamatláb) szóló 1998. évi rendelet [Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulations 1998] alapján kell kiszámítani. E rendelkezések értelmében a fent említett 78. cikk alkalmazása szempontjából a kamat mértékét 1998 óta a hat elszámoló bank által alkalmazott alap-hitelkamatláb átlaga – az úgynevezett „referencia-kamatláb” – alapján meghatározott képlet szerint számítják ki. Az 1973 és 1998 közötti id?szakra vonatkozó kamatok a hivatkozott rendelet 7. táblázata tartalmazza. A VATA 1994 78. cikke szerinti alkalmazandó kamatmérték a referencia-kamatláb mínusz 1%. E 78. cikk meghatározza azt a „vonatkozó id?szakot”, amelyre kamatot kell fizetni. Ami az alapeljárást illeti, ezen id?szak kezd? napja az a nap, amikor a Commissioners megkapta a héatúlfizetés összegét, utolsó napja pedig az a nap, amikor a Commissioners jóváhagyta azon összeg kifizetését, amely után a kamat fizetend?.

Az alapeljárások és az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdések

9 A kérdést el?terjeszt? bíróság szerint a héának az Egyesült Királyságban 1973-ban történt bevezetése óta az alapeljárás felperesei – a Littlewoods Limited holdingtársaság kivételével – katalóguson alapuló otthoni vásárlásra épül? tevékenységet folytattak. E tevékenységük keretében katalógusokat terjesztettek, és a katalógusokban bemutatott termékeket „ügynöki” hálózatukon keresztül értékesítették. Az ügynökök az általuk vagy rajtuk keresztül („harmadik fél általi vétel”) végzett értékesítésekért készpénzben felvehet? jutalékban részesültek, amelyet a maguk az ügynökök általi tényleges vásárlásokra vagy magasabb értéken a jövőbeli vásárlásokra vonatkozóan kaphattak.

10 1973-tól 2004 októberéig a harmadik fél általi vétel után járó jutalékot – tévesen – az ügynök által a Littlewoods számára nyújtott szolgáltatás ellenértékeként kezelték. A jutalékot mind az uniós, mind pedig a nemzeti jog alapján a tényleges vásárlásokkal szemben érvényesített árengedménynek kellett volna min?síteni, ha azt készpénzben vagy e vásárlásokra vonatkozóan kapták, vagy a jövőbeli vásárlásokkal szemben érvényesített árengedménynek, ha a jövőbeli vásárlásokra vonatkozóan magasabb értéket alkalmaztak. A Littlewoods részér?l tehát bizonyos termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások esetében héatúlfizetésre került sor, mivel az általa értékesített termékek adóalapját – tévesen – a valóságosnál magasabb összegben állapították meg.

11 A kérdést elterjeszt? bíróság ily módon úgy ítéli meg, hogy a héatúlfizetés összegei az 1978. évet megelőző adóévekben a 67/228 irányelv, ezen évet követően pedig a 77/388 irányelv értelmében nem voltak jogszerűek.

12 A Littlewoods több kérelmet terjesztett a Commissioners elé a héatúlfizetés visszatérítése iránt. 2004 októbertől a Commissioners 204 774 763 GBP összegű héatúlfizetést térített vissza a Littlewoods részére. E visszatérítésére a VATA 1994 80. cikke alapján került sor.

13 E visszatérítés során a VATA 78. cikke értelmében a Commissioners 268 159 135 GBP összegű egyszerű kamatot is fizetett.

14 A kérdést elterjeszt? bírósághoz benyújtott keresetekben a Littlewoods további összegeket követel, amelyek halmozott összege körülbelül 1 milliárd GBP-t tesz ki. Azt állítja, hogy ez az összeg annak az elnyeknek felel meg, amelyhez a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága az adótúlfizetés tőkeösszegének használata révén jutott. A Littlewoods arra hivatkozik, hogy ezen összeg kiszámítására az Egyesült Királyság Kormánya által a szóban forgó időszak alatt felvett hitelek után járó kamatos kamat mértékére figyelemmel került sor. Ez az összeg figyelembe veszi a már kifizetett egyszerű kamatokat.

15 Az alapeljárások keretében a Littlewoods két, a nemzeti jogon alapuló jogalapra hivatkozik, nevezetesen a jogellenesen beszedett adó visszatérítéséhez való jog, az úgynevezett „Woolwich-féle igény” („Woolwich claim”), illetve a téves jogalkalmazás miatt megfizetett összeg visszatérítéséhez való jog („mistake-based claim”).

16 E tekintetben a kérdést elterjeszt? bíróság hangsúlyozza, hogy a Woolwich-féle igény érvényesítésének elévülési ideje az adótúlfizetés napjától számított 6 év, míg a téves jogalkalmazáson alapuló, visszatérítés iránti igény érvényesítésének elévülési ideje az azon időponttól kezdődő 6 év, amikor a téves jogalkalmazás az érintett személy tudomására jutott vagy az elvárható gondosság mellett tudomására juthatott volna.

17 A kérdést elterjeszt? bíróság úgy ítéli meg, hogy a nemzeti jogban előírt ezen elévülési idők megfelelnek az uniós jogi követelményeknek.

18 Az alapügyekben nem vitatott, hogy:

– 1973-tól 2004 októberéig a Commissioners a vitatott hetaösszegeket az uniós jog és a nemzeti jog megsértésével szedte be;

– a Littlewoodsnak az uniós jog és a nemzeti jog értelmében joga van a héatúlfizetés visszatérítéséhez, mivel a vonatkozó összegeket a Commissionersnek fizette meg;

– a Littlewoods számára a nemzeti jogi rendelkezések értelmében az e rendelkezéseknek megfelelően számított egyszerű kamatot fizettek, és

– hogy az állam uniós jog megsértése miatti kártérítési felelősségének feltételei nem állnak fenn.

19 A kérdést elterjeszt? bíróság szerint a jelen esetben a Littlewoods által hivatkozott egyik jogalap sem alkalmazható. E bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a héatúlfizetés kizárólag a VATA 1994 80. cikke alapján benyújtott kérelem útján téríthet? vissza, és a Littlewoods kizárólag e törvény 78. cikke alapján követelhet kamatot. Következésképpen, amennyiben kizárólag a nemzeti jog kerül alkalmazásra, a Littlewoods által benyújtott kérelmeket a hivatkozott 78. és 80. cikk értelmében el kell utasítani.

20 E bíróságban ugyanakkor kétségek merültek fel a tekintetben, hogy ez a megoldás összeegyeztethet?-e az uniós joggal.

21 Ilyen körülmények között a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division az eljárás felfüggesztésér?l határozott, és elzetes döntéshozatal céljából a következ? kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Ha az adóalany részér?l olyan héatúlfizetésre került sor, amelyet a tagállam az [...] Unió héaszabályozásának követelményeivel ellentétesen szedett be, összhangban áll-e az uniós joggal a tagállam által biztosított olyan jogorvoslat, amely kizárólag a) a túlfizetés összegének visszatérítéséb?l és b) a nemzeti szabályozás – mint például a [VATA 1994] [...] 78. cikke – értelmében ezen összeg után járó egyszer? kamatból áll?

2) Amennyiben nem, a tagállam szempontjából a túlfizetés használati értéke és/vagy az adóalany szempontjából e pénzösszeg rendelkezésre állásának hiányából ered? kár megtérítéseként elírja-e az uniós jog, hogy a tagállam által biztosított jogorvoslatnak lehet?séget kell nyújtania a) a túlfizetés összegének visszatérítésére és b) a kamatos kamat megfizetésére?

3) Az els? és a második kérdésre adott nemleges válasz esetén a túlfizetés összegének visszatérítése mellett a túlfizetés és/vagy a kamat használati értékére figyelemmel az uniós jog milyen tartalmú jogorvoslat biztosítását követeli meg a tagállam részér?l?

4) Az els? kérdésre adott nemleges válasz esetén a tényleges érvényesülés uniós jogi elve megköveteli-e a tagállamtól a nemzeti jogban meglév? korlátozások (mint például a [VATA 1994] [...] 78. és 80. cikke) alkalmazásának mell?zését minden olyan nemzeti követelés vagy jogorvoslat esetén, amely egyébként az adóalany rendelkezésére állna a Bíróság els? három kérdésre adott válaszában megállapított uniós jogi jogosultság érvényesítésére, vagy elegend?, ha a nemzeti bíróság kizárólag e nemzeti követelések vagy jogorvoslatok egyike vonatkozásában mell?zi az efféle korlátozások alkalmazását?

Milyen más elvek alapján kell érvényesítenie a nemzeti bíróságnak ezen uniós jogi jogosultságot a tényleges érvényesülés uniós jogi elvével való összhang elérése érdekében?”

Az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdésekr?l

22 Kérdéseivel – amelyeket célszerű együtt vizsgálni – a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az alapügyekben szereplőhöz hasonló helyzetben, amelyben az uniós jog megsértésével beszedett héatúlfizetést visszatérítették az érdekelt adóalanynak, összeegyeztethető-e az uniós joggal az, hogy a nemzeti jog ezen összegek tekintetében „egyszer” kamatok fizetését írja elő, vagy az uniós jog megköveteli-e, hogy a nemzeti jog „kamatos kamat” fizetését írja elő a túlfizetés használati értéke és/vagy a pénzösszeg rendelkezésre állásának hiányából eredő kár megtérítéseként, illetve valamely más jogorvoslatot, ez utóbbi esetben ennek meghatározására kérve a Bíróságot. Arra az esetre, ha az alkalmazandó nemzeti jogszabály összeegyeztethetetlen lenne az uniós joggal, a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy ebből milyen következményeket levonnia.

23 E tekintetben előzetesen meg kell állapítani, hogy – amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból is következik – a Littlewoods nem az uniós jognak az Egyesült Királyság általi megsértésén alapuló kártérítési keresetet nyújtott be, hanem az a jog megsértésével beszedett hégatúlfizetése iránti keresetet.

24 Az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az uniós jog szabályainak megsértésével valamely tagállamban kivetett adók visszatérítéséhez való jog a Bíróság által értelmezett uniós rendelkezések által a jogalanyok számára biztosított jogokból ered, és azokat kiegészíti (lásd többek között a 199/82. sz. San Giorgio-ügyben 1983. november 9-én hozott ítélet [EBHT 1983., 3595. o.] 12. pontját, valamint a C-397/98. és C-410/98. sz., Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben 2001. március 8-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-1727. o.] 84. pontját). A tagállam tehát köteles az uniós jog megsértésével kivetett adók visszafizetésére (a C-192/95–C-218/95. sz., Comateb és társai egyesített ügyekben 1997. január 14-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-165. o.] 20. pontja a fent hivatkozott Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 84. pontja; a C-147/01. sz., Weber's Wine World és társai ügyben 2003. október 2-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-11365. o.] 93. pontja, valamint a C-446/04. sz. Test Claimants in the FII Group Litigation ügyben 2006. december 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-11753. o.] 202. pontja).

25 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság megállapította, hogy abban az esetben, ha valamely tagállam az uniós jog szabályainak megsértésével vetett ki adót, a jogalanyok nem csak a jogosulatlanul kivetett adó visszatérítésére, hanem az a tagállam részére fizetett vagy az általa ezen adóval közvetlen összefüggésben levont összegek visszatérítésére is jogosultak. Ez magában foglalja az abból eredő veszteségeket is, hogy az adó időbeli követelése következtében a pénzösszeg nem állt rendelkezésre (lásd a fent hivatkozott Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 87–89. pontját, valamint a fent hivatkozott Test Claimants in the FII Group Litigation ügyben hozott ítélet 205. pontját).

26 Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a tagállamokra hárított azon kötelezettség elve, hogy az uniós jog megsértésével kivetett adók összegét kamatokkal kell visszafizetniük, a jogból ered.

27 Unió szabályozás hiányában az egyes tagállamok belső jogrendjének feladata meghatározni a kamatok fizetésének feltételeit, különösen a kamatok mértékét és számításának módját („egyszeres” vagy „kamatos” kamat) is beleértve. E feltételeknek tiszteletben kell tartaniuk a tényleges érvényesülés és az egyenértékűség elvét, vagyis azok nem lehetnek a belső jog rendelkezéseire alapuló hasonló kérelmek feltételeinél kedvezőtlenebbek, és a gyakorlatban nem tehetik lehetetlenné az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott San Giorgio-ügyben hozott ítélet 12. pontját, a fent hivatkozott Weber’s Wine World és társai ügyben hozott ítélet 103. pontját, valamint a C-291/03. sz. MyTravel-ügyben 2005. október 6-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-8477. o.] 17. pontját).

28 Így módon az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a tényleges érvényesülés elve megtiltja a tagállamok számára, hogy az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tegyék (lásd a C-201/02. sz. Wells-ügyben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-723. o.] 67. pontját, valamint a C-392/04. és C-422/04. sz., Germany és Arcor egyesített ügyekben 2006. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8559. o.] 57. pontját).

29 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy ezen elv megköveteli, hogy különösen az esetlegesen fizetendő kamatok számítására vonatkozó nemzeti szabályok ne fosszák meg az adóalanyt a hiba tartozatlan megfizetése által okozott veszteségek megfelelő megtérítésétől.

30 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak meghatározása, hogy az ügy minden körülményére figyelemmel erről van-e szó az alapeljárásban. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az következik, hogy a VATA 1994 78. cikkének rendelkezései értelmében a Commissioners kifizette a Littlewoodsnak az uniós jog megsértésével kivetett hiba utáni kamatokat. E rendelkezések alkalmazásával a Littlewoods számára a hivatkozott rendelkezéseknek megfelelően egyszeres kamatot fizettek ki 268 159 135 GBP összegben, amely mintegy 30 évre járó kamatnak felel meg, és amelynek összege több mint 23%-kal haladja meg a 204 774 763 GBP összeget.

31 Annak vizsgálata tekintetében, hogy az alapügyben tiszteletben tartották-e az egyenértékűség elvét, emlékeztetni kell arra, hogy ezen elv tiszteletben tartása azt feltételezi, hogy a szóban forgó nemzeti szabály különbségtétel nélkül vonatkozik az uniós jog és a belső jog megsértésén alapuló, hasonló tárggyal és jogalappal rendelkező keresetekre. Az egyenértékűség alapelvét azonban nem lehet úgy értelmezni, mint amely arra kötelezné a tagállamokat, hogy a legkedvezőbb belső jogi szabályozásukat terjesszék ki egy bizonyos jogterületre vonatkozó valamennyi keresetre. Annak megállapításához, hogy ezen elvet tiszteletben tartották-e, a nemzeti bíróságnak – hiszen egyedül neki van a belső jogi keresetek eljárási szabályaira vonatkozó közvetlen ismerete – meg kell vizsgálnia, hogy megfelelnek-e ennek az elvnek azok az eljárási szabályok, amelyek célja, hogy a belső jogban biztosítsák a jogalanyok uniós jogból eredő jogainak védelmét, és meg kell vizsgálnia az állítólagosan hasonló belső jogi keresetek tárgyát és lényeges elemeit. E célból a nemzeti bíróságnak az érintett keresetek hasonlóságát tárggyuk, jogalapjuk és lényeges elemeik szempontjából kell megvizsgálnia (lásd ebben az értelemben a C-63/08. sz. Pontin-ügyben 2009. október 29-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-10467. o.] 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

32 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a VATA 1994 78. cikkének alkalmazásából a „common law” által előírt két nemzeti jogorvoslat, nevezetesen a Woolwich-igény, illetve a téves jogalkalmazás miatt megfizetett összeg visszatérítéséhez való jog kizárására szolgáló korlátozás következik. A kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a VATA 1994 78. és 80. cikke uniós joggal való összeegyeztethetetlenségének megállapítása esetén az azokban a Woolwich-igény tekintetében foglalt korlátozás alkalmazásának az alapeljárásban történő

mell?zése az uniós joggal összhangban álló kamatfizetést eredményezhet-e, vagy hogy ehhez a „common law” szerinti nemzeti követelések vagy jogorvoslatok mindegyike tekintetében mell?zni kell e korlátozást.

33 Amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, a közvetlenül hatályos uniós joggal összeegyeztethetetlen jogszabállyal szembesülve a nemzeti bíróságnak mell?znie kell e jogszabály alkalmazását, feltéve hogy e kötelezettség nem korlátozza a joghatósággal rendelkező nemzeti bíróságok azon hatáskörét, hogy a belső jogrendszerben rendelkezésre álló különféle eljárások közül azokat alkalmazzák, amelyek alkalmasak az uniós jogon alapuló egyéni jogok védelmére (ebben az értelemben lásd többek között a C-337/91. sz., van Genert-Derks-ügyben 1993. október 27-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-5435. o.] 33. pontját, a C-10/97–C-22/97. sz., IN.CO.GE. 90 és társai egyesített ügyekben 1998. október 22-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-6307. o.] 21. pontját, valamint a C-314/08. sz. Filippiak-ügyben 2009. november 19-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-11049. o.] 83. pontját).

34 A fenti megfontolások összességére figyelemmel a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy az érintett tagállam által az uniós héaszabályozás megsértésével beszedett héa tekintetében túlfizetést teljesítő adóalany jogosult legyen az uniós joggal ellentétesen beszedett adó visszatérítésére, valamint arra, hogy részére megfizessék a visszatérítendő f?összeg kamatait. A nemzeti jognak kell a tényleges érvényesülés és az egyenérték?ség elvét tiszteletben tartva meghatároznia azt, hogy a visszatérítendő f?összeg után „egyszer? kamatot”, „kamatos kamatot” vagy másfajta kamatot kell-e fizetni.

A költségekr?l

35 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

Az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy az érintett tagállam által az uniós hozzáadottértékadó-szabályozás megsértésével beszedett hozzáadottérték-adó tekintetében túlfizetést teljesítő adóalany jogosult legyen az uniós joggal ellentétesen beszedett adó visszatérítésére, valamint arra, hogy részére megfizessék a visszatérítendő f?összeg kamatait. A nemzeti jognak kell a tényleges érvényesülés és egyenérték?ség elvét tiszteletben tartva meghatároznia azt, hogy a visszatérítendő f?összeg után „egyszer? kamatot”, „kamatos kamatot” vagy másfajta kamatot kell-e fizetni.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: angol.